

ת"פ 41647/10/14 - מדינת ישראל נגד א נ

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 41647-10-14 מדינת ישראל נ' נ
תיק חיצוני: 0-1330-20130-5001

בפני מאשימה כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל, יחידת תביעות
מחוז צפון, שלוחת עכו
נגד נאשמת א נ
ע"י עו"ד נאג'י עאמר מטעם הסנגוריה הציבורית

החלטה

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת תקיפת עובד ציבור עבירה על פי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי הנטען בכתב האישום ביום 24.11.13 פגשה הנאשמת את בנה הפעוט במרכז קשר בפיקוחה של המתלוננת. הנאשמת רגזה כי המתלוננת מפסיקה את הפגישה ומשכה בשערות ראשה של המתלוננת ודחפה אותה.
3. ביום 6.7.17 הודעתי כי אני מרשיעה את הנאשמת וקובעת כי הוכח בפני כי משכה בשערות ראשה של המתלוננת אך לא כי דחפה אותה.
4. להלן נימוקי הכרעת הדין.
3. מטעם המאשימה העידו שלושה עדי תביעה, כלל עדי התביעה אשר בכתב האישום. העידו המתלוננת, המאבטח וכן החוקר המשטרתי אשר חקר את הנאשמת. הנאשמת ניהלה פרשת הגנה במסגרתה העידה. לאחר מכן סיכמו הצדדים טיעוניהם בכתב.
4. הסנגור טוען כי לא הוכח על ידי המאשימה כי המתלוננת הינה עובדת ציבור. לעניות דעתי דרישה עובדתית זו של הסעיף הוכחה כנדרש. גם אם ניתן היה להוסיף ולהוכיח בראיות נוספות, לא ניתן לקבוע כי לא הוכחה.

תקיפת

382א. (א) התוקף עובד הציבור או מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף, דינו - מאסר שלוש שנים.

5. עדת התביעה מס. 1 המתלוננת, הגב' מיכל שרון, העידה בחקירתה הראשית כי היא עובדת ברשות המקומית עכו כעובדת סוציאלית מזה 26 שנים, כך גם בזמן האירוע. באותה העת שימשה כעו"ס במרכז הקשר, מקום בו באים הורים לראות את ילדיהם תחת פיקוח מקצועי. במקרה זה לאחר פניה מרשות מקומית אחרת של פקיד חוק הנוער. עוד היא מציינת כי לצורך האמור חתמה הנאשמת על חוזה טיפולי. (פרוטוקול עמ' 15). בחקירתה הנגדית הוסיפה בתשובות לשאלות הסנגור כי שמכורתה משולמת 25% על ידי הרשות המקומית ו-755 על ידי משרד הרווחה. היא העידה כי יש לה תואר ראשון ושני בעבודה סוציאלית והציגה בפניו את התעודה המאשרת כי היא משמשת כפקידת סעד. יחד עם זאת היא אשרה כי בחקירתה לא התבקשה להציג תעודות אלו ואין בידיה את החוזה הטיפולי. (פרוטוקול עמ' 18-19) צודק הסנגור בטענותיו כי למעשה לא בחקירתה ולא בבית המשפט לא הוצג כל מסמך התומך בדבריה אלו. לא כל פעולה שניתן היה לבצע יש בה כדי לסתור את אלו שבוצעו.

אולם, עד התביעה מס. 2 המאבטח מר כורדי מעיד כי הוא עובד במחלקת הרווחה בעיריית עכו (פרוטוקול עמ' 22 ש' 27) וכי היה עד לפחות לחלק מן האירוע.

גם הנאשמת עצמה מעידה כי הפגישה במקום נערכה במסגרת פגישות במרכז קשר בהתאם להוראות בית המשפט (פרוטוקול עמ' 31 ש' 15-17). היא מכירה את המתלוננת כעו"סית (פרוטוקול עמ' 31 ש' 25).

6. לאור האמור לעיל, הגם שניתן היה להציג ראיות בדמות תלושי שכר, תעודות ועוד, הרי שהוכח לפני במידה הנדרשת במשפט פלילי כי המתלוננת נתנה שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור ומילאה אחר תנאי סעיף 34 כד לחוק העונשין (1), (2) ו-(10).

7. אין גם מחלוקת כי התקרית בין השתיים התרחשה כאשר המתלוננת ביקשה לסיים פגישה במרכז הקשר בין הנאשמת לבין בנה.

המתלוננת העידה "אני ניגשת אליה ואומרת לה שלפי הכללים במרכז הקשר, היא לא יכולה להמשיך במפגש ואני סוגרת את המפגש. בשלב זה היא..." (פרוטוקול עמ' 16 ש' 29-31). והנאשמת מעידה "היא הפסיקה לי את המפגש לאחר עשר דקות..." (פרוטוקול עמ' 32 ש' 14).

לפיכך, הוכח לפני כי האירוע אכן היה כאשר "...והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף..."

8. נותרה ליבת האירוע. האם הייתה תקיפה באירוע אם לאו, ואם הייתה תקיפה מה אופייה.

לצורך דיון זה יש להקדים התייחסות בשאר לזהות העדים.

עמוד 2

9. העדות המרכזיות הינן המתלוננת והנאשמת. ברי הוא כי מדובר במי שמעורבות וחוו אירוע סוער. אין מחלוקת כי המתלוננת, העו"סית הורתה על סיום מוקדם של פגישה שבועית בין אם לבנה, הנאשמת לקחה את הבן לידיה. המתלוננת ביקשה לקבלו לידיה על מנת להפסיק את הפגישה. אין מחלוקת כי המאבטח נכנס לחדר. כלומר, היה אירוע סוער רגשית. כך גם מתארות אותו המשתתפות. במצב דברים זה ברי הוא כי הדבר נחוה בצורה שונה על ידי כל אחת מהן, תוך שים לב לזווית הראיה שונה ולחוויה שונה שעברו.

10. לא התרשמי כטענת הסנגור מסתירות מהותיות בעדות המתלוננת. יש לזכור גם כי האירוע התרחש שלוש וחצי שנים טרם ועד מסירת העדות בבית המשפט.

הסנגור מפנה לכך כי בעדותה בבית המשפט טענה המתלוננת כי הראש כאב לה משך שבוע לאחר האירוע ולמרות זאת אין לכך כל תיעוד בכתב, לא תיעוד רפואי ולא בחקירה כלשהיא במשטרה. איני מוצאת כי יש בכך כדי לשלול מדבריה של המתלוננת. יחד עם זאת יש כמובן בכך כדי להשפיע על התרשמות בית המשפט מעוצמת הכאב שנגרם למתלוננת.

11. הנאשמת ישבה לאורך כל העדויות בבית המשפט. עדויות המאשימה נשמעו בשתי ישיבות והמתלוננת העידה בישיבה נפרדת. סיכומי טענות הצדדים נערכו בכתב. ניכר היה כי הנאשמת מאוד מתקשה עם המעמד ואינה מסוגלת לשמוע דברי אחרים אשר אינם מקובלים עליה ועל פי החוויה האישית שלה חוטאים לאמת כפי שהיא רואה אותם.

12. במהלך הדיון כאשר נאמרו דברים אשר אינה לרוחה של הנאשמת, הנאשמת, על אף שהוזהרה מספר פעמים, לא הצליחה להבליג ופרצה שוב ושוב באמירות ואף קמה והלכה.

עדותה של המתלוננת הייתה הקשה ביותר עבורה וחלק מן ההתרחשויות תועדו לפרוטוקול. לא ניתן היה לתעד את כלל ההתרחשויות, שכן הדברים קרו במהלך עדות והדיון לא נערך עם הקלטה.

לדוגמא-

"הערת ביהמ"ש - הנאשמת אומרת שקרנית.

הסנגור מבהיר לנאשמת כללי התנהגות.

בית המשפט מבהיר לנאשמת לעבור לספסל אחורה מאחר והיא מנפנפת בידה. העדה אינה מפסיקה לדבר.

בית המשפט מבהיר לנאשמת כללי התנהגות. הנאשמת ממשיכה לדבר. לבסוף הנאשמת מצייתת ועוברת ספסל לאחור להרחיקה מהעדה ונכנס איש משמר.

העדה - היא משקרת. זה הולך לרעתי כל השקרים שלה.

בית המשפט מבהיר לנאשמת כי ביהמ"ש מתרשם מהתנהגותה באולם. "

עמוד 3

(פרוטוקול עמ' 16 ש' 16-24)

ולאחר מכן-

"הנאשמת שוב מדברת"

(פרוטוקול עמ' 18 ש' 19)

ושוב-

"הנאשמת - זה לא הגיוני. ממשיכת שיער שיכאב לה הראש? היא משקרת.

בית המשפט מזהיר את הנאשמת כי תוצא מאולם ביהמ"ש.

(פרוטוקול עמ' 19 ש' 23-24)

וסמוך לאחר מכן-

"הנאשמת מתפרצת - היא ממציאה עלי שקרים. לא יתכן שאדם יגיד שמושכים לו בשיער כואב לו הראש. הנאשמת יוצאת עם עורך הדין שלך בחוץ. הנאשמת מתפרצות כלפי העדה, אין לך טיפה בושה. מוצאת בעזרת משמר בית המשפט. הסנגור יוצא לשוחח עם הנאשמת בחוץ. מדיווח משמר בתי המשפט הנאשמת מסרבת להרגע בחוץ על מנת שיהיה ניתן להרגיעה. הנאשמת נכנסת לאולם. בית המשפט מבהיר לעדה (צ"ל- לנאשמת- ש.פ.כ.) כי קיים תנאי לא להתערב בעת מתן העדות. הנאשמת ממשיכה ומדברת ללא הפסקה. הנאשמת - אני מבטיח לך שאני אשתוק. אני אשמע את כל העדות שלה ושל כל העדים. בית המשפט מבהיר כי היה ותתפרץ פעם נוספת או תפנה לאחד העדים תוצא מהדיון והדיון יימשך ללא נוכחותה. "

זמן לא רב לאחר מכן הנאשמת שבה ומדברת הורתי על יציאתה מהאולם והיא סירבה. הנאשמת יוצאת רק לאחר אזהרה כי תיעצר. הסנגור יוצא אחריה על מנת לברר עמה האם תרצה להיכנס תוך התחייבות לשמירת כללי הדיון, צעקותיה נשמעות בתוך האולם. (פרוטוקול עמ' 22 ש' 9-23).

13. מצאתי לנכון להביא בפרוט יחסית את התנהלות הדיון ביום 22.1.17, שכן זו ההתנהלות של הנאשמת

שנחשפתי לה והינה חלק מהתרשמות בית המשפט מן הנאשמת. במקרה המסוים של הנאשמת אין בדבר דווקא כדי להשחיר את פני הנאשמת אלא מסייע כדי ללמוד אודות אופן התנהלותה מחד ומאידך הדרך בה היא מבינה את התנהגותה ואת גבולותיה. אעיר לעניין זה כי הנאשמת לא מצאה דופי רב בהתנהגותה בבית המשפט וחשה כי דווקא עשתה מאמץ רב לשמור על הכללים. בעדותה השיבה לעניין זה לשאלותיי-

"ש. כשהיית בבית המשפט פעם קודמת, התנהגת לפי כללי ביהמ"ש.

ת. התנהגתי לפי הכללים של ביהמ"ש. אני רוצה להצהיר שזה קרה רק בגלל... אני התנהגתי לפי כללי ביהמ"ש. ישבתי בשקט, הקשבתי לעדויות. קצת כאב לי, כאילו כאב לשמוע את העדות שלה. כשכאב לי, היה לי קשה לשמוע את העדות שלה. אני זו שדוברת אמת ורציתי להוכיח את זה לביהמ"ש אז אני מוכיחה את זה עכשיו. כשהיה לי קשה, ישבתי והקשבתי לעדויות וכשהוצאתם אותי החוצה להרגע, נרגעתי וחזרתי.

ש. למה הוצאת מבית המשפט ?

ת. לא יודעת. רציתי להוכיח שהיא משקרת. ומצד שני, הבחורה, היא, מיכל העזה לבוא לביהמ"ש לתת עדות שקר. אני זו שדוברת אמת. אני לא אשמה. רגע רגע שנייה."

(פרוטוקול עמ' 39 ש' 6-14)

הסברים אלו חוזרים גם כאשר ניתנה לנאשמת בסוף עדותה אפשרות לומר את אשר על ליבה (יוער כי דבריה אלו נקטעו לבסוף על ידי כאשר התארכו יתר על המידה).

14. לבית המשפט הוגש דו"ח ועדת אבחון בעניינה של הנאשמת. הועדה מציינת כי הנאשמת מתפקדת ברמה שאיננה פיגור שכלי אך מתחת לממוצע במרבית התחומים. היא סובלת מהפרעת אישיות גבולית, עם עבר של התקפים פסיכויטיים וטיפוליים פסיכיאטריים. הועדה מציינת כי הנאשמת מבדילה בין טוב לרע בין מותר לאסור, מבינה את תפקידי הגורמים השונים במשפט ויכולה לשתף פעולה עם הסנגור. אציין כי אכן התרשמתי כי הנאשמת מבינה את תפקידי ההליך השיפוטי והגורמים הפועלים בו וכן משתפת פעולה עם הסנגור. יחד עם זאת התרשמתי כי יכולת האיפוק והבקרה העצמית של הנאשמת לוקים בחסר. איני גורם מקצועי לעניין זה, אולם ציינתי התרשמותי לאור ההתאמה בינה ובין חוות הדעת המקצועית וכעולה מתנהלות הדיון כפי שהובאה לעיל.

15. נערכה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינה של הנאשמת אשר מצאה אותה כשירה לעמוד לדין וכשירה בעת ביצוע המעשים לכאורה. בחוות הדעת הפסיכיאטרית נקבע **"הפרעת אישיות ושימוש בחומרים**

פסיכו-אקטיביים, לא גרמו לה שלא להבין את הפסול במעשיה ולא מנעו ממנה את היכולת להימנע מלבצעה. גם כעת וגם בעת ביצוע העבירה הייתה מסוגלת להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור."

16. לפיכך, הנאשמת כשירה לעמוד לדין וכשירה בעת ביצוע המעשים. אולם, יש לזכור את מגבלותיה שעה הן שדנים במעשיה ובתוצאותיהם והן כאשר באים לשקול את עדותה.

17. המתלוננת העידה כי הנאשמת הגיעה נסערת למרכז הקשר וקיללה. היא העידה כי הנאשמת אף מחצה בובות במקום. כאשר המשיכה לקלל ולא הייתה פנויה לילד אשר הפגישה נועדה למפגש עמו, החליטה המתלוננת על הפסקת הפגישה. אז- "אני נגשת אליה ואומרת לה שלפי הכללים במרכז הקשר, היא לא יכולה להמשיך במפגש ואני סוגרת את המפגש. בשלב זה היא לוקחת את הילד אליה, מצמידה אותו אליה ומצ(ת)ליחה לצרוח. באותו רגע אני מזמינה את השומר שיש לי בחוץ. ..היא עומד(ת) עם הגב לקיר עם הילדים בידיים צורחת, הילד בוכה. אני מנסה להרגיע אותה... מה שעבר לי בראש באותו רגע זה שהילד נמצא בסכנה. אז אני שולפת לה אותו מהידיים... באותו רגע, בשנייה הזו, אני חשופה מולה, היא מושיטה יד ומושכת לי את השיער בחוזקה, הודפת אותו. בשלב זה השומר נכנס ביני ובינה..." (פרוטוקול עמ' 16 ש'29- עמ' 17 ש'5).

מאוחר יותר בתשובה לשאלת בית המשפט "באיזה חלק בגוף היא נגעה בך?" משיבה המתלוננת "ברגע שהיא משכה לי את השיער, ביד השנייה היא דחפה אותה. היא נגעה לי בחזה..." .

18. השומר העיד כי "בדיוק ברגע שנכנסתי אני רואה שהגב' מחזיקה את מיכל בשיער, ועושה לה ככה, ביד ימין של הגב', תפסה אותה מהשיער, ניסיתי להתקרב ניסיתי להוציא ממנה את השיער ואז היא דחפה. היא עזבה לה את השיער בדחיפה כזו. אני לא יודע אם זו דחיפה..." (פרוטוקול עמ' 23 ש'16-19).

העד נשאל פעמים רבות באשר לדחיפה והסביר כי לא ראה דחיפה של ממש אלא שחרור של השער בו אחזה. העד הדגים תנועת תפיסה ושחרור תוך כדי הדיפת היד קדימה. (פרוטוקול עמ' 24 ש'7-9). העד הבהיר כי אינו יכול להעריך את עוצמת התפיסה ומה חשה המתלוננת. הוא יכול להעיד על אשר ראה.

לא מצאתי כי העובדה שהוא עובד באותו מקום עבודה שעובדת המתלוננת הפכה את עדותו ל"נגועה". עובדה היא כי למרות שהמתלוננת טענה כי נדחפה, הוא שב והבהיר כי לא ראה דחיפה שכזו ביד השנייה (פרוטוקול עמ' 24 ש'26-29).

19. הנאשמת מכחישה כי תפסה את שיערה של מתלוננת וכי דחפה אותה. עדותה ארוכה ומעט מבולבלת וכוללת התייחסויות למצבה ולעובדה כי ילדיה נלקחו ממנה. יחד עם זאת ניתן להבין מעדותה כי היא

מאשרת כי הייתה מחלוקת עם המתלוננת שעה בה היא בקשה לצאת עם הילד החוצה וסורבה על ידה וכן כאשר ביקשה לברר עם משפחת האומנה מדוע לילד יש סימנים אדומים בפנים וסורבה.

הנאשמת מעידה כי כאשר המתלוננת הודיעה זמן קצר לאחר תחילת הפגישה כי הפגישה מסתיימת, היא חיבקה את הילד שבכה וניסתה להרגיעו. המתלוננת לקחה אותו מדיה. אז היא התיישבה על הרצפה בכתה והייתה נסערת. היא חוזרת ואומרת כי לא תקפה.

20. במקרה זה מוצאת אני כי עלי להעדיף את עדותו של השומר על פני עדויות המעורבות. הוכח בפני כי בעת הוצאת הילד מידיה של הנאשמת, הנאשמת התנגדה. עובדה היא כי המתלוננת מצאה לנכון לקרוא לשומר. הוא לא נכנס כי הכל התנהל בהסכמה. אז הוכח בפני כי השומר ראה את הנאשמת תוספת את שעה של המתלוננת. באשר לדחיפה, הגם שיכול והמתלוננת חוותה תחושה של דחיפה, לא הוכח בפני כי זו אכן התרחשה. השומר לא ראה זו. הוא מתאר כי יכול והייתה תחושת דחיפה שעה בה שחררה הנאשמת את אחיזתה בשיער.

לא אוכל לקבוע את עוצמת התפיסה בשער. השומר מעיד בכנות כי הוא לא יכול להעריך זאת. לפיכך, הספק פועל לטובת הנאשמת כי התפיסה לא לוותה במשיכה חזקה, או בכוונה למשוך באופן חזק.

21. ניכר כי הנאשמת נמצאה בסערת רגשות. עוצמת סערת הרגשות אינה נדרשת לי לצורך הקביעות הנדרשות בשלב זה. איני נדרשת לשאלה האם מחצה קודם לכן את הבובות ואם לאו, ואיני חושבת כי העובדה כי עדות שכזו נרשמה לראשונה מפי המתלוננת בבית המשפט פוגעת במהימנותה. לא כל שלב בו נדרשה למסור את הגרסה כלל שאלות ביחס לכך. אין בכך סתירה לגרסאות קודמות שמסרה אלא רק תוספת.

22. לא מצאתי כי התיק רצוף מחדלים חקירתיים. למשל בנושא המצלמות, נשאלו השומר והמתלוננת האם שי מצלמות במקום הושיבו בשלילה. זה מקום עבודתם מזה שנים. לא מצאתי כי קיים מחדל חקירתי בכך שהחוקר לא בדק זאת בעצמו.

23. הסנגור טוען כי גם אם הוכחה תקיפה הרי מדובר בזוטי דברים. לא אוכל לקבל זאת. הגם שהתקיפה שהוכחה הינה במדרג הנמוך של האלימות הגופנית, הרי מדובר בתקיפת עובד ציבור שעה בה הוא מבצע את תפקידו. כל פגיעה בו אינה זוטי דברים.

בע"פ 4565/13 אַמון חאלד נ. מדינת ישראל (פס"ד מיום 4.11.13) נאמר-

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי (ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2) 172 (1972); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] (13.8.2008); דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם

בנבו] (11.7.2011)). עובדי הציבור "חשופים בצריח" - כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו."

24. לאור כל האמור לעיל מצאתי לנכון להרשיע את הנאשמת בעבירת תקיפת עובד ציבור, עבירה על פי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 בגין משיכת שיערה של המתלוננת.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אב תשע"ז, 13 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.